

hvarje moment deraf måste tänkas såsom en verkan af det hela samt af hvart och ett dess moment samt i sin ordning äfven kunna betraktas såsom orsak så väl till det hela, som hvarje del deraf. Momenterna utgöra derföre här ett slutet helt och kunna ej, såsom vid den förra uppfattningen, frånskiljas hvarandra, utan att det hela och enheten derigenom upphäfves och utan att af återstående momenter intet annat helt kan bildas, hvilket deremot eger rum vid förnimmel- sen af det oorganiska. Detta sammanhang mellan delarna måste derföre anses höra till enhetens väsende, hvilken sålunda blir en enhet, bestämmd af en mångfald, d. v. s. en organisk enhet eller ett helt. Jaget eller sjelfmedvetandet framträder här såsom en reell och konkret enhet eller en enhet med bestämningar. Men då bestämningarna fattas såsom något yttre, i rummet varande, blir enheten blott formel, en blott ordnande och formbildande princip för det yttre materialet, d. v. s. ett vegetabiliskt eller växtlif, och kunskapen, som är begreppet om formen för ett sådant lif, är således insigten uti nödvändigheten af momenternas sammanhang med hvarandra och det hela, såsom t. ex. kunskapen om